

Mod Dødens Land

Jeg ligger knust i det lyse sand ved bredden mod havet
Jeg lytter intenst til den stille rislen fra livets vand
Frisk blod er sprunget i mine øjne,
som endnu er våde fra nattens salte tåre
Jeg tænker stadig på hende;
spekulerer på hvor hun er
hvem hun er hos og hvad hun laver,
nu i dette øjeblik hvor jeg savner hende mest
Himlen over mig er mørk og grå,
regnen falder som piskeslag mod min spinkle hud
Jeg forsøger at rejse mig,
men falder smertefuldt mod den kolde jord
Blandt kragernes evindelige skrig,
hører jeg i det fjerne en smuk melodi
Jeg genkender hendes stemme,
sådan som jeg sidst havde hørt den i går
Hun hvisker mit navn og ler,
kalder mig til hende i det fjerne
Jeg græder inderligt og beder for min død
Ud af den regnvåde tåge sejler en båd mig i møde
I den ser jeg to skikkelser, en gammel mand og min kvinde
Hun spiller violin, så smukt og rent
Han hilser mig ved tegnet i hans hånd; et flammende øje
De beder mig træde ombord og sejle med dem bort mod det
hinsides
Jeg smiler ærbødigt, tager mandens hånd og ligger mig mod
kvindens
nøgne bryst
Der ligger jeg drømmende som et lille barn,
mens vi sejler ned af livets flod mod dødens land

- Mark Vlad Agape, 2007 e.v.